

د ک

د زړه فبرې د قلم په ژبه

ایډیټور: د کورنۍ افغان (ممتاز خټاک)

Ketabton.com

د کتاب خانګړنې

کتاب نوم: درد - د زړه خبرې د قلم په ژبه
راټولونکي: سکندر (صافی)، ممتاز (ضياء)
برېښنالیک: mumtazzia2019@gmail.com
اړیکو شمېره: 0789424278 - 0786985084
چاپځای: شمس مطبعه - ننګرهار
چاپ وار: لومړی
چاپ کال: ۱۳۹۹ هـ ش

ڊالی

ٽولو مٿيانو ته زما
له طرفه ڊالی

هغه لیونی فکر کوي ما هیږه کړې...
خونه پوهیږې چې د هغې یاد زما ژوند دی...
ای زما سپیڅلې مینې!

ایا پوهیږې! ستا په هیږولو به مې روح اسمانونو ته فنا شي؟؟
که غواړې همداسې وشي نو یو ځل بیا مې...
ستا په هیږولو ته متي کړه.

ماته مې زړه بې روحه ښکاري...
زه مې دردونو پسې خفه یم...
زه مې خفگان پسې خفه یم...
زه مې سپیڅلو اهنو پسې خفه یم...
کاشکې مې هغه د گرمو اوبښکو...
ناڅاپه ویا له د ورځې یو ځل په مخ بهیدی...
کاشکې د هغې مینې تل ژرولم...
اووف خدایه ...!

ایا زه یواځینی کس یم چې له درده خوند اخلم؟
ایا زه یواځینی کس یم چې ژړا پسې ژاړم...؟
زه د هغې مینې ته هم د خوښې لپاره خوشحاله یم...
هم د خفگان لپاره...
هغه زما لپاره ټوله خوند خوند ده...

زه او ته یوځای نه شوو...

خود محبت له نامه قربان شم...

مونږ یې دومره یو بل ته نژدې کړې یو...

چې د دنیا یې رابطو په نامه یې نه شو یادولی...

که څوک وپوښتي څه مې کېږي؟؟؟

هیڅ نوم نه لرم، ته هم هیڅ ورته مه وایه...

د محبت همدا لوی مقام مو بس دی.

وايي! د جمعې د ورځې دعا عرش ته ځي...

ای خدایه...!

د یوه انسان محبت هغې مرحلې ته...

مه رسوه چې...

د خپل تللي محبوب د بیا لیدلو...

درد او تاب ونه لري.

د ژوند لپاره مې روح لرم...

د لیدو لپاره سترگې...

یوازیتوب ته ستا خیالونه لرم...

او د مینې لپاره زړه...

ددې ټولو د ساتلو لپاره خدای ته راکړې یې...

او بیا ستا د ساتلو لپاره...

زما د بې انتها مینې بې پایه جنون.

د هغې ژړا تم نه شوه...
هغې په ژړغوني غږ وويل...
تا زما په زړه څه کړي...
زه دې ولې ليوڼۍ کړې يم...
ما د هغې په ښکلو سترگو کې سور اور وليد...
د هغې زړه او سترگو دواړو ژړل...
نن پوه شوم...
د هغې بې انتها مينې ته زما جنون هيڅ هم نه وو...
خو په دې هم پوه شوم...
چې...
هغه زما د وفا په مټ ژوند کوي...
اوزما د مينې په روح ژوند پاتې ده.

نن مې د هغې له تصوير څخه وپوښتل...!
ايا ستا په خپلولو به مې تقدير بدل شي... غږ غږ
هغه مسکۍ شوه...
بیرته يې سره ساه وايستله...
غږ يې بدل شو...
سترگې يې ډکې شوې...
ورويې وويل :
ته ما خپله کړه...
بيا که څه بدلېږي که نه...
زه يې هيڅ پروا نه لرم.

هغه سترگې چې ته يې ليدلې وې...

په تا پسې ژاړي...

هغه زړه چې ستا رنگ يې اخيستی...

ستا په یاد کې کړیږي...

هغه روح چې بې تا نیمګړی وو...

لا نیمګړی دی

او هغه ارزوګانې چې بې تا بې روحه شوي.

لا دې د راتګ معجزې ته په تمه دي...

نو ای زما سپیڅلې مینې ... !!!

راشه... !!!

او په راتګ دې یو چاته نوی ژوند ورکړه.

ژوند دومره ښکلی دی لکه د هغې سترګې...

د هغې سترګې دومره ښکلې دي...

لکه زموږ مینه...

زموږ مینه دومره ښکلې ده...

لکه زموږ د وصال د شیبو خیالونه...

د وصال خیال دومره ښکلی دی...

لکه ... !!!

ما چې د هغې په مړوند...

تر سهاره سر ایښی وي.

هغې ته مې وويل: خدای دي ما مې کړي!!!

د هغې له سترگو اوښکې توی شوې...

هغې ډیر وژړلې، جنگ يې راسره وکړ...

رانه خفه شوه او په قهر يې وويل...

زه ستا څخه نفرت کوم.

اوووف خدایه...!!!

د لومړي ځل لپاره مې د نفرت په کلمه کې...

بې انتها مينه وليدله.

موبایل مې لاس کې ریرېدي...

ستا نمره راته عجیبه کيف راکوي...

ميسج مې وليکه...

("ډېره مې یاد پرې")

خود لېږلو بټن راته هغه پېغور راکوي...

چې دتلو پر ورځ مود هرڅه ختمولو چپې ووهلې.

کله مې چې نړۍ ته سترگې خلاصې کړې...

یوراته په غور کې وويل...

د عمر تر پایه به درسره یم.

په خداشوم، ومې ويل ته څوک يې...

ويې ويل: غم او یوازېتوب.

د قهوي ترېخ غږپ...
ستا د خواږو خيالونو نشي راڅخه هيرولى...
د سگريټ تور دود ستا سپينه څيره نشي رانه پتولى...
د يوازيتوب دروند خوف ستا نازکه موسکا...
نه شي راڅخه اخيستلى...
اخر ستا د هيرولو لپاره زه ولې ناکامه هڅې کوم... زغ زغ

نه وم...
ډېر وخت نه وم...
ما ويل زه به هم ستا په څېر...
ددې ځاى پرېښودلو سره هرڅه هېر کړم...
نه، نه کيږي...
راغلم...
بيا راغلم...
ته نه يې خو...
د يادونو کنډوالې شته.

ستا سترگې ستا لپاره د ليدو وسيله...
اوستا سترگې...
زما لپاره...
د ژوند کولو وسيله.

زه چې ماشوم وم ...

د داستان دردونکې صحنې مې ډیرې خوښې وې...

نن چې زما ژوند خپله یو داستان دی...

لا هم هغه عادت راسره دی...

په کومه ورځ چې ډېر درېسې خفه یم...

ډیر خوړم...

په هغه ورځ له ژوند څخه ډیر خوند اخلم.

زړه مې په دې خاطر درد نه کوي...

چې تا نه لرم...

په دې خاطر ژاړم چې...

تا لرم خوبیا هم زما نه یې.

مینه لاشته...

یادونه دې هم شته...

آ انتظار خورې شیبې هم هغسې خورې دي...

زما پټه ژړا لا چا نه ده اوریدلې...

ستا رازونه مې یوازې ستورو ته ویلي...

هرڅه په خپل ځای دي...

بس یوازې ته نه یې...

ته مې ډیره یادیرې.

له خدایه...

خپل مرګ نه غواړم...!!!

له مرګ سره مې په زړه کې...

ستا مینه هم مري.

د خدای د عبادت سپیڅلتیا...

د روژې د مازدیګري سپیڅلتیا...

د هغې د سترګو سپیڅلتیا...

د ماشوم د موسکا سپیڅلتیا...

او د یو چا په یاد کې...

د دردونو د سکوت سپیڅلتیا...

ژوند بس همدغه دی.

تقدیر...!!!

هغه رنگین یوازیتوب...

هم راخته واخیست...

چې تر سهاره به مې...

سترګې او شونډې...

د مایل سکریڼ ته...

مسکې وې...

او د هغې میسجونه مې ځوابول.

يو څوک د سگريټ په لوگي کې رابښکاره شي...
بې وسه او دردونکې اروا يې راته وايي...
زما گرانه...!!!

ستا له سرو سترگو لوگۍ شم...
ته ولی ما نه شې هيرولی ...
اخر مور ولې دومره بې وسه يو...
او بيا ورو ورو لوگۍ هغه اسمانونو ته فنا شي...
زه هم د خپلې تنهائي او بې وسۍ په مټ...
يوه سره ساه وباسم...
او د سگريټ فلتر ځمکې ته وغورځوم.

د گل څانگه يې پرې کړه...
يوه يوه پاڼه يې وشکوله...
اوله اغزيو ډک ډنډريې...
په ځمکه وغورځاوو.
هغې په نا فهمۍ کې...
زما د يوازيتوب او دردونو...
يو ژوندی انځور جوړ کړ.

سگريټ هم غماز دی...
د غم کمولو په بدل کې مې...
ژوند خوري.

د فیسبوک د پانې...
په یوه وړه کړکۍ کې...
د چا خبرو ته دومره ځیریم...
لکه زما د ژوند...
ټولې هیلې چې...
تر همدې کړکۍ...
را محدودې شوې وې...

ستا د نه راتلو اوږد انتظار مې...
په سړه ساه...
ترڅو اوښکو...
او دردناکه موسکا...
پای ته...
ورسوه.

ته د یو ځل د خپلو سترگو د ښکلا انداز...
پخپله وگوره...!!!
او بیا زما زړه ته د صبر اوږدې قصیدې ولیکه...
کله چې ستا سترگې پیژنم...
د صبر په نامه هیڅ شی نه پیژنم...
زه مې د ژوند هره شیبه...
ستا د لیدو لپاره بې صبره تیروم.

د کمپیوټر په سکرین د هغې عکس ته گورم...
سترگې یې راته وایي...
ډیر مه راته گوره...!!
هسې نه خدای دې هېر شي او گناهگار شي...
زه موسکی شوم.
هغه لیونی نه ده خبره...!!!
چې یو څوک یې د پانوپه شمیرلو...
د خدای د نعمتونو...
ذکر کوي.

د هغې میسج راغی...!!!
لیکلي یې وو...
"زړگیه شپه په خبر، سترگې پټې کړه او ویده شه."
ما هم سترگې پټې کړې...
مبایل مې په زړه پسې ټینگ ونيوه...
او ویده شوم.

ستا تگ یوازې هغه قدمونه نه وو...
چې ته یې فنا کړې...
بلکې...!!!!
زما د ارزوگانو یوه رنگینه نړۍ یې هم...
فنا کړه.

له نمجنو سترگو یې اوښکې توی شوي...
زما په سینه یې سر کیښود...
ورویې وویل...
که موږ پښتانه نه وی زه به اوس ستا وم...

ژوند، لکه هغه...
لا ورسره لاس وغړی یم...
او هغه لکه زما روح...
ژوند مې ورپورې...
تړلی.

څه عجیبه سلسله...!!!

زما د زړه یو انځور...!!!
تیاره، خاموشه او دردونکی ماحول...
یو خوبې وسه ارزوګانې...
بې شمیره اhone...
بې روحه انځورونه...
او هلته په یوه کونج کې...
ستا د وفا...
ستا د پاکې مینې...
او ستا د ښکلو سترگو...
یوه بې بها خزانه...

هی ګرانی...!!!

دوه سپین لاسونه دې...

زما تر غاړې تاوو کړه...

اود زړه د تل خبره راته وکړه...

زه به دې په ویښتو کې ګوتې بندې کړم...

اود زړه د تل خبره به درته وکړم...

ته زما د مینې په غرور کې خپل ژوند ګوره...

اوزه به...

ستا په ښکلو سترگو کې...

زما ټول عمر.

مور وایو مینه ژوند دی...

خوبیا...

مینه له خلکو پټه ساتو...

مور هغه څه له خلکو څخه پټ ساتو...

چې ژوند یې بولو...

د مینې او ژوند فلسفه هم څه عجیبه ده.

همدا پټه دنیا او ورک نوم مې ښه دی.

د زړه دردونه همدلته پټ ښه دي.

نور مې ددې بې نومه ژوند کیسه چاته نه کوم.

هسې نه څوک مې د زړه په څړیکو پسې وځاندي.

د ژوند هغه شيبه ...

هم تيره شوه ...

چې د هغې غږ مې واوريد ...

او هغه خوره شيبه يې هم تيره شوه ...

چې هغه مې په انتظار کې بې قراره وليده ...

ژونده...!!!

کاشکې دې ځينې شيبې لکه د سينما فلم ...

له سره کتل کيدای.

ما به په بيا بيا کتلو سره ...

د ستړي ژوند ستړيا ورکوله.

که ستا سترگې ...

زما په نه شتون کې اوښکې تويوي ...

دا يې حق دی.

خواي زما ليوڼی...!!!

کله چې دې په خوا کې يم ...

بيا دې هم سترگې سرې شي ...

او په سينه مې اوښکې توی کړې ...

زما گرانې...!!!

ستا سپيڅلې مينې ته ...

د نړۍ هيڅ سپيڅلتيا نه رسيږي.

د زړه د ننه ډیر دردونه راسره وي ..

خوبیا هم وایم یوازي یم

یوازیتوب هم عجیبه حالت وي ...

زړه دومره نری کړي چې په تیزه خندا هم درد کوي ...

هغه توره وربخ چې په اسمانونو کې ده ...

یوه ټوټه یې زما په زړه کې هم شته.

زما زړه هم لکه د ژمي مازدیگر ...

تیاره او خاموشه دی.

د بس په تمخای کې ...

د سرووینستانو جنی او دنگ هلک ...

یوبل ښکلول.

ما هم په ډاډه زړه ...

د خپل یوازیتوب دا ترخه خاطره ...

د یادابستونو په کتابچه کې ...

ولیکله.

د پیړۍ تر ټولو لنډ او دردونکی داستان ...!!!

یو څوک بې انتها مینه در سره کوي ...

خو ژوند نه در سره کوي .

د هغې د سترگو سپین، سره شوي...
زما سترگې هم نمجنې...
د ژمي ورځ یخه، تیاره اوباراني ده...
سړکونه هم خالي او خاموشه...
خدای خبر ولې...
نن یو ځل بیا...
زه، هغه او ټول کاینات خفه ښکارو.

اوس مې هم یاد دي...
تا به ویل:
زه دومره مینه غواړم چې...
یو بل پسې لیوني شو...
نن د یو بل لیوني یو...
خو...!!!
د پخوا په څیر...
لا هم د یو بل نه یو.

زه دا نه وایم چې مور د یو بل نه یو...
خو، دا ضرور وایم چې...
ته ولې هم زما یې او هم بې ما یې...
اوزه ولې هم ستا یم، او هم بې تا یم.

هغه شوخ باد...

چې ستا له اوربل سره لوبې کوي...

زما د خیالي ارزوگانو...

یو ژوندی انځور دی.

د مکتب د وخت کتابچه گورم...

دوه توري او ښکلې سترگې...

یو په تیر پېیلی زړه...

لاندې څاڅکي څاڅکي وینې...

او درحمان بابا دوه بیتونه...

اوس پوه شوم...

هغه وخت...

چې لا شاگرد هم وم...

ستا د سپیڅلې مینې په لټون کې وم.

هغه مې په خوا کې نشته...

خو...!!!

په ژوند کې یې لرم...

هغه زما د روح بڼه لري...

په سترگو یې نه وینم...

خو په شتون یې...

ژوند کوم.

که زه انځور گروای ...
ما به د خپل یوازیتوب ...
وچو شونډو ...
سړو ساوو ...
اونمجنو سترگو ...
یو تور ، سپین انځور ...
د چا په یاد کې ...
ایستلی وو .

زه ډک زړه گرځم ...
زما روح تیاره او خاموشه دی ...
د ژمي اسمان هم ډک زړه گرځي ...
او د ژمي ورځ زما روح ته ورته ده ...
تیاره او خاموشه .

زه خو په هغې پسې خفه یم ...
چې الاهي نظام به په چا پسې خفه وي ... زغ زغ

زما د ژوند درې هیلې ... !!!
یوه دا چې ته زما شې ...
بله دا چې زه ستا شم ...
او دریمه دا چې زه او ته د یو بل شو .

په زړه کې مې د هغې یاد د اصل غمي په څېر...
ورځ تربلې نور هم سپېڅلی کیږي...
او د ساتلو ارزښت یې ډیر زیږي...
هې زما لیونی...!!!
ستا د هېرولو توان مې له لاسه ورکړی...
لکه په مینه کې چې دې مرسته وکړه...
په هیرولو کې دې هم...
مرسته غواړم .

زموږ د مینې حدود نشته...
ځکه مې ورته وویل چې...
ته ما نشې هیرولی...
خو د هغې غرور زموږ مینې ته حدود وټاکل...
او زما د هیرولو ژمنه یې وکړه...!!!

بُخل مې د مینې د قوت لپاره تر ټولو ښه اصل باله...
خو داسې هم نه...
چې ته دې نه یې...
مگر که مې د خپلې ستړیا او د عذاب خلاصېدو لپاره...
د خوب ښاپېری په غېږ کې نیسي...
ته دې بخیله شي او ستا یاد مې دې خوب ته پرې نږدي.

يو ملگری لرم...!!!

نور که ووايم چې د نړۍ تر ټولو بد بخته يم...

کومه سهوه نه کوم...

همدا يو ملگری باندې مې شکر کاږم...

زما د هر عذاب نه خبر دی...

خپل تقدير دې راسره داسې ظلم نه کوي.

ما ته دې دا ډار نه راکوي...

ته يې رانه واخيستې...

دی دې رانه نه اخلي.

زما سپیڅلې مينې...!!!

ته د حوس سمندر ته مه لاهو کيږه...

ددې سمندر په تل کې د نفرت نهنگان...

او په ساحلونو کې د پښيماڼۍ لېوان گرځي...

مخکې له دې چې بې خواکه شي...

په خپلې سپیڅلتيا دې ايمان راوړه...

او ټوله نړۍ خپله کړه.

ستا د وصال ورځ که معلومه وای...

ما به له تنهائي، غم، درد او خيالونو سره سره...

د اميدونو په جنت کې ژوند کاوو.

عمر به تیر شوی وي ...

بلا زړونه به د خپلې ناکامې مینې خړواو بووړي وي ...

زمانې به د نفرتونو لپاره ښه پراخ بازار موندلی وي ...

د پاکو زړونو هره ارزوبه د بې وسۍ تورې بلا ...

په بې رحمۍ خوړلې وي ...

خو د ژوند په هر بدلون کې به بیا هم ...

ما خپله مینه صادق ساتلې وي ...

اوله نفرتونو ډکه نړۍ به ...

زما د جنون په انتها کې ...

داسې حیرانه وي ...

لکه ... !!!

زه چې ستا د سترگو معصومیت ته حیران یم ...

هغې مې په سینه سر کېښود ...

جوړه لاسونه یې تر غاړې را تاوو کړل ...

هغې نور هیڅ ونه ویل ...

خو په سره ساه یې دومره پوه کړم ...

چې ... !!!

نوره مې خپله که ...

او ټول عمر مې له سینې څخه مه بیلوله.

د میز په سر مې د افغانستان بیرغ...
او د کمپیوټر په سکرین د هغې عکس...
له دواړو سره ډیره مینه لرم...!!!
خو د قسمت تر ټولو ترخه حادته...
هغه دا چې...!!!

نه پوهیږم ولې مې له دواړو سره نصیب نشته... زغ زغ

اندېښنې مې هغه وخت وپېژندې...
کله چې ته لاړې...!!!
بې خوبي مې هغه وخت وپېژنده...
کله مې چې خوب ته اړتیا وه...
او ته نه وې.

ستا ضد...!!!
زما لېونتوب...!!!
پر مونږ اختر محرم کې...
ما ویل ته به مبارکي راکړې...
اوستا ضد له ما لومړۍ مبارکي غواړي.

زما د زړه په وړلو کې یې یوه گړۍ ځنډ هم ونه کړ...
خو د هغې په خپلولو کې...
آډی یو عمر تیر شو.

هغه زړه چې ستا له مينې ډك پروت دی ...
ما د روژې لورې او تندې ته نه ورکوي ...
زه ستا شتون د خپل رب مهرباني بولم ...
او په دې شکرونو د عبادت تارونه اوږدوم ...
زه د يوه سپيڅلي معبود له سپيڅلې مينې سره ...
خپله مينه هم لمانځم ...!!!
زه د هغې د ښکلا په زړه زړه کې ...
د خپل خالق ټول حکمتونه وينم ...
او په پوره ايماندار ...
د روژې له مياشتني عبادت څخه ...
خوند اخلم.

د اختر نژدې کېدل راته د درد عجيبه کيفيت راکوي ...
تېر اختر مو د اختر د تېرولو پلانونه ګډ وو ...
خو سې کال ستا د تلو وروسته ...
ستا د يوازې اختر تصور راسره دی.

کله کله ژوند د هغه چا نوم هم کېدای شي ...
د چا له لاسه چې ...
شپه او ورځ ...
ژرېدلی يې.

انسان د خپل ځان لپاره عذابونه ډېر دي...
تر ټولو ستر عذاب يې دادی...!!!
چې له چا سره تر ټولو ډېره مينه کوي...
پرهماغه يې شک پيدا شي.

نه مې غوښتل چې څوک مې کمزورتيا شي...
نه مې غوښتل چې د چا کمزورتيا شم...
وشول ، زه که په ملا مات شوم...
ته هم روغه نه يې...
دواړه دومره کمزروي شو...
چې پرته له يو بله ژوند کول راته مانا نه لري.

د پښتنې پېغلې د مينې اظهار...!!!
چې په حيا...
بې وسې...
نا اميد...
ودوکي زده...
ټيټ نظر...
او ډکو سترگو...
خپل جانان ته...
په کمزوري غږ ووايي...!!!
(زه درباندي گرانه يم) ...زز

روژه سپېڅلې ده...

عبادات سپېڅلې وي...

د خدای رحمتونه سپېڅلي دي...

ستا مینه سپېڅلې ده...

ستا یادونه سپېڅلي دي...

بختور یم...!!!

ژوند مې سپېڅلی دی.

د هغې بیلتون مې زړه ته دومره گران پریوتی...

ته به وایې...

زړه مې د کایناتو تر ټولو درنه او توره کلا ده...

کله کله خو مې خپل روح هم ویره ورڅخه کوي...

او د وتلو لار غواړي.

تنه یې او خاموشي مې زړه ډیر خوړلی...

زړه مې د کایناتو له هرې خاموشۍ څخه ویره لري...

د رخصتۍ په ورځ د ښار کوڅې داسې راته ښکاري...

لکه ټول کاینات چې بې جانانه شوي وي.

تر هغو ژوند کوم...

تر څو چې تالرم...

تر هغو مینه کوم...

تر څو چې ساه لرم...

تر هغو دې یاده ساتم...

تر څو چې زړه لرم...

تر هغو دې غواړم...

تر څو چې روح لرم...

نو...

ای زما سپیڅلې مینې!!!

ته خبره یې ... غزل

دلته د یو چا ژوند ستا تر ژونده محدود دی.

هغې ته دومره ووايه!!!

هغه دې ډیر یادوي...

هغې ته زما د یوازینۍ کبسي مه کوه...

خودا ورته ووايه!!!

هغه دې له یادونو او غمونو سره...

نوی نړۍ جوړه کړې...

او ژوند په کې کوي.

ستا لیونی مینه...

زما لیونی زړه...

اوزموډ لیونی غوښتنې...

هرڅه لیونی...!!!

خوبیا هم په پوره ایماندار ورته ژمن یو.

وخت هم زما په څپر پر تا مین دی...

تا ته یې د سکون تالی درکړې...

خوزه یې تر قیامت له ستونې را ځوړند کړم.

زړه چې مې...

ستا په یاد کې درد کوي...

بیا دې انځور ټینګ زړه پورې نیسم...

زړه مې آرام شي.

خو...!!!

له سترگو سره دا لوبه نه شم کولی...

ځکه اوښکې مې...

ستا ښکلی انځور خرابوي.

هغې مې په سينه سر کيښود...
او اوبښکې يې زما گريوان ته توی کړې...
هغې د خپلې مينې ټول دردونه...
زما د زړه تل ته ورسول...
نن مې د يوې پښتنې پيغلې...
بې انتها بې وسي وليدله.

پرون دې ويل : (زړه مې تا وړی) ...
او نن وايې : زړه مې درد در پسې کوي...
ايې زما د مينې ليونی...!!!
چې زړه دې ما وړی...
بيا يې درد څنگه احساسوي...!!!

ژوند د ضرورتونو مجموعه ده...
په ژوند کې هر څه ته اړتيا شته...
خوزه...!!!
ستا مينې ته بې انتها ډيره اړتيا لرم.

زما ژوند لکه د هغې سترگې مړاوې شوي...

ځکه زما د ژوند کیسه...

د هغې له مړاوو سترگو پیل شوې.

کله کله انسان نه مړوي او نه ژوندی...

بلکې په دریم حالت کې وي...

هغه یوازیتوب دی.

هغه یوازیتوب...!!!

چې د چا سترگې دې نه ژوند ته پریږدي...

نه مرگ ته.

هرڅه خپل مقابل لري...

زما ژړا که ستا د خندا له وجې وي...

خپزه دې ټول عمر وژاړم.

ستا له لېدلو ډېر څه راوړم...

خوڅه چې مې ډېر خوړوي...

ستا هغه خبرې چې...

ستا بڼکلي غټې گردې سترگې...

ورسره همغږې نه وي.

ستا خندا مې ډېره خوښه ده...

خو هغه خندا نه...!!!

چې ستا پر زړه رانه هغه ټول غمونه پټوي...

مگر هغه خندا...!!!

کوم چې زما له مينې درته جوړه شوې....

ستا سره مينه زما مجبوري آ...

زموږ بيلتون د تقدير پريکړه ده...

يوازيتوب مو خپل نصيب دی...

هر څه زما او ستا تر وس هاخوا خبرې دي...

راځه! نور به هيڅ گيله نه کوو...

بس سپيڅلې مينه به کوو.

داسې مينه هم امکان لري چې...

په نه ليدو پيل شي...

په فاصلو دوام وکړي...

په خبرو اوږده شي...

په يادونو پخه شي...

په وفادار ژوند پاتې شي...

په ستونزو وپالل شي...

په اسويديو درنه شي...

او په خپل سپيڅلتوب سپيڅلې پاتې شي...

او د ژوند تر اوږدو اوږده شي.

سپيڅلې مينه فاصلې نه پيژنې...

او دا د انسان په واك كې نه وي

حكه...!!!

د سپيڅلې مينې كنترول د زړه په اختيار كې وي.

كه قسم وكړم...

چې ټوله زندگي مې په غېږ كې نېولې وه...

غلط نه وايم....

حكه...!!!

چې هغه وخت مې يوازې او يوازې ته زندگي وې.

له هغه وروسته چې تا پيژنم...

تنه يې هم پيژنم...

د زړه په تل كې نرۍ څريكې...

او د خپلې بې وسۍ انتها هم پيژنم...

د خيالي نرۍ جنتي ژوند مې هم وليد...

بس...!!!

سپيڅلې مينې مې ژوند ته...

يوه رنگينه خاموشي ورکړې.

ددې ما بنام هره لمحہ...
ما ته زما د بې هنره ژوند پېغور را کوي...

مې به شم مې...!!!
ته مې ولې و بايلودې...!!!

د ژوند هره برخه مې وازمايله...
هر کار مې په خپل همت وکړ...
که به لوېدمه...!!!
دوه وارې به مې هوډ قوي کېده...
خو...!!!

ته مې چې و بايللې...
خو وارې مې ځان و بايلود...
ژوند راته ستا د بايللو له وجې...
ډېر بې ارزښته ښکاري.

په ژوند کې هرڅه مرگ لري...
احساس...
خیال...
هیله او ارزګانې...
باور...
اعتبار...
او حتا دوستي .
خو...!!!
یوازې پاکه او سپیڅلې مینه ده...
چې مرگ نه مني.

مرور یو...
تنگ نېولي یو...
زه خودې ته ډېر ځورېږم...
چې ولې راباندې غږ نه کوي...!!!
جانه!
ته که هم داسې یې...
په څه بهانه ووايه...!!!
زه خامخا درته غږ کوم...

د یو چا لپاره شپه رڼول...
د یو چا لپاره ټول ورځني کارونه پرېښودل...
د یو چا لپاره له ژونده زړه تورېدل.
دا هر څه مې په خپل عادي حالت کې نه شو منلی...
خو اوس چې همداسې یم...!!!
محبت ددې هر څه برداشت هم را کې.

د بهر په غاړه یوازې کښینی...!!!
بیا د یوازیتوب خوند وگورئ...!!!
که لاریات خوند غواړئ...!!!
هغه څوک دریاد کړئ چې...!!!
په ژوند کې مو د هغې په یاد کې...
کله هم سترگې لمدې شوې وي.

ملگري وايي...
ډیر غم مه کوه ناروغ به شې...
ملگري مې په ملگرتیا کې مخلص دي...
خو...!!!
زه که د هغې په یاد کې غم ونه کړم...
ځان د هغې په مینه کې مخلص نه احساسوم.

هغه شپه...!!!

چې ستا تر شونډو دوه گوتې نږدې وم...

هم مې ياديدلې.

نن چې ستا له سترگو ډير ليږي يم...

هم دې يادوم.

زما او ستا مينه په فاصلو نه...

بلکې...!!!

په سپيڅلو ارادو تړلې.

زما او ستا مينه فاصلې نه پيژني...

مور يو بل د خپل روح حصه گڼلې...

او بس يوازې سپيڅلې مينه کوو.

نن د خبرو لپاره څه نه لرم...

خود ژړا لپاره ډک زده...!!!

کاشکې خو ژړا هم ليکل کيدای شوه...

زه ډاډه يم چې ډيرو به راسره ژړلي وو.

سپيڅلې مينې ته مې...
بدرنگه زمانه داسې پيغورونه ورکوي...!!!
ته به وايې...
دا زړه مې بيخي د ټکلو احساساتو حق نه لري.
ترڅو چې مې سپيڅلې مينه په خوا کې وي...!!!
زه به مې خپلو هيلو ته...
په کلک هوډ د خوښيو سينگار ورکوم.
او خپله مينه به پالم.

مات يم...!!!
ډېر مات يم...!!!
پر هندارې زړه مې...
د خپل سپيڅلتيا په خاطر...
له هر لورې بلا کاني وورېدل.
مات وجود مې...
خومره منفي ذهنيت راکړ.

رخه او بخل...!!!

دوه هغه خوریدلي حالتونه دي...

چې د محبت قدر یو بل ته ور پیژني...

ما چې کله هم له تانه د چا په اړه پوښتنې کولې...!!!

تا باید زما هغه حالت درک کړی و...

کوم چې ستا محبت مې زړه ته راوړی و.

ددې پرځای چې پر ما د شکمن تور ولگوي...

باید زما د مینې قدر دې کړی وی.

نه مې پېژندې...!!!

له نامه سره دې هم اشنا نه وم...

ډېر په اسانه مې زړه را خپله کړې...

باور لرم چې دا خپلولي په داسې تارتړل شوې...!!!

چې د پردې کېدلو نوم سره مې...

هم زړه اړه کیږي.

له تا وروسته مې...

زندګي یوړا کړل شوی کار دی...

باید ژر ژر یې پوره کړم...

د کمپیوټر او له موبایل څخه مې...
ستا هر څه ړنگ کړل.
هر څه راته ډېر اسانه وو...
خو...!!!

د زړه او الکتروني ماشینونو تر منځ...
د احساس تفاوت دی...
کاشکې مې له زړه نه...
د ماشینونو په څېر د خپلې مجبورۍ په خاطر...
په اسانه ړنگولی شوی.

ټول خلک...
زما د سترگو سورځي بې خوبې گڼي...
خو زما په خپل سپیڅلي محبت یقین دی...
چې ته یې داسې نه گڼې...
ته له حقیقته خبره یې...!!!

محبت څومره ساه گانې در کړي...
میاشتې وشوې چې...!!!
هره شپه دې په خپل زړه کې وژنم.

په زړه کې مې ستا د هره ورځ وژلو سره...

د ژوند ډېرې موقعې ووژلې.

اوس پوهیږم...!!!

ته نه مری...

ته نه وژل کیږي...

ته د خدای له ذاته محبت یې...

خوزه ستا په مرگ روردي یم...

هره ورځ به دې وژنم...

ترڅو خپله له درده ووژل شم.

زما اوستا د مینې اثر په هرڅه کې ولې وینم؟

زه له تا خفه یم خوله ما بیا د ژوند هره ورځ خفه ده...

هیڅ شی هم راته غاړه نه را کوي...

هیڅ شی راباندې سکون نه لوروي...

خوب چې د ستړي ژوند بڼه ملگری مې دی...

هغه هم همداسې ستړی مې پریږدي.

د زلمیتوب گرمایش مې...

د محبت لپاره سل لارې لټولې...

خو...!!!

ترڅو مې چې محبت پیژنده...

نو محبت زما زندگي راخوړلې وه.

هره خبره مې لولي...!!!

هرې خبرې سره ستا د زړه درد هم محسوسولی شم...

خوای زما په ژوند د سپرلې تېرې شوې سیلې...!!!

په خپله مینه قسم کوم...

که مې ستا خورېدل زړه کې ويي.

نه پوهیږم...!!!

زما د زړه د مینې جذبې ولې زما خاموشي وژني؟

ولې مې دې ته مجبوروي...؟؟؟

چې ولیکم، ولیکم، ولیکم...!!!

بس هره خبره ستا په نامه ولیکم.

دا څو ورځې ښه نه وو...

په خپل حالتونو مو جنګ کوه...

پرون دې ویلې چې...!!!

سهر راځيگیږم، شونډې مې پتري نیسي...

ویني کیږي.

زه پوهېدم ته مې هره شپه په خپل زړه کې وژنې...

خو چې کله بیا راته د شونډو د پتريو او وینې کېدو خبرې کوي...

ستا په زړه کې له مرګ وروسته په خپل ژوند هم وژل کیږم.

هغه مسکۍ شي...

سړه ساه وباسي...

او ووايي...

گرانې کاشکې...!!!

له کاشکې سره يې سترگې ډکې شي...

رنگ يې سور واوړي...

اوزما په اوره سر کېږدي.

زه پوهېږم موبړيو بل ډېر غواړو خو...!!!

کاشکې د يوبل کيدای شوی.

خومره تفاوت وو...!!!

زما مينه لکه ستا د تليفون شمېره...

تل به مې په زړه ليکلې وي.

ستا مينه لکه ستا د موبایل کرډت...

چې په ختمېدلو يې هرڅه ختم شول.

زما اوستا مرور تيا...!!!

هم په نامعلومو علتونو وي.

لکه زمونږ اړيکه چې ناڅرگنده ده...

کله مې ملگری کېږي...!!!

کله له ملگري نه هم نژدې شم.

او کله بيا درته بيخي ناپېژانده اوسم.

له مودو وروسته دې سترگې وینم....

له مودو وروسته راته...

ستا په مخکې خپله خاموشي د زړه سکون دی...

ډارېږم...!!!

هسې نه زړه مې...

د هغو سرگردانو مودو په اړه گویا شي...

کومې چې ستا نه شتون را کړې وي.

ستا سترگې خندنې لېدل غواړم...

لکه زما د زړه په څېر پرېشانه نه.

تنه یې او خاموشي مې...

زړه ډېر خوړلی...

زړه مې د کایناتو له هرې خاموشۍ څخه...

ویره لري...

د رخصتۍ په ورځ...

د ښار کوڅې داسې راته ښکاري...!!!

لکه ټول کاینات چې بې جانانه شوي وي.

زه دې په یادونو د خپل یوازیتوب عمر را لنډوم...

هې زما د زړه سره...!!!

ته راشه...!!!

او په راتگ دې زما یوازیتوب ووژنه.

اووووف خدایه ...!!!

زه چې خپله مینه په خوب کې ووينم...

سهار ته مې...

له خوشحالي هغه خوب لا هیروي...

زما گرانې ته مې ولې د زړه رگ رگ ته ننوتې یې...؟؟؟

خیاله...!!!

نور بس دی...

نور دې هسکوڅو کو ته نه خیرم...

نور مې خپلې سپیڅلې مینې ته خواست کوم...

چې راشي...

اوله بې حسې نړۍ مې خلاص کړي.

زړه مې ډېر غورېږي...!!!

تا سره هغه د احساس سترگې نشته...

چې یې ووينې...

خواي د لیونۍ خیاله...!!!

ته ځینې لیوني لفظونه راکړه...

چې د خاموشۍ په لېونیو لمحو کې یې...

له ځانه سره په تکرار تکرار ووايمه.

نن ټول مات مات یم...

خو نه پوهیږم...!!!

ولې د خپلې مینې زور او سپیڅلتیا...

تر هر بل وخت ډېر احساسوم...

ایا نن کومه ځانگړې ورځ ده...؟؟؟

نن د هغې مینې...

زما په زړه کې دومره ژورې څړیکې جوړې کړي...!!!

ته به وایې...

په زړه مې د هغې د یادونو سونامي راغلې.

د زړه او نفرت اړیکې...

لکه تیل او اوبه نه سره گډیږي.

خو مینه او زړه...

لکه سپنج او اوبه یو بل جذبوي.

راځی...!!!

د نرم زړه لپاره نرمه، گرمه او معصومه مینه وټاکو.

د ډېرو خلکو په مينځ کې تنها یم...
وخت مې د ژوند ورځې ريښې...
خاموشي مې د ليونتوب رېښې شنې کوي...
ملگري مې وايي...!!!
مسته موسيقي اوره...
خواي رنگ بدلې...!
له تا وروسته مې طبيعت ته...
له کومه مستي راشي... غغغ

زه مې د ژوند دروند بار...
بې له هغې نه شم پورته کولی...
زه د ژوند ناخوالو نه یم بې وسه کړی...
خود هغې دروند غم ضرور بې وسه کړی یم.

دا ستا تگ يوازي تگ نه وو...
د خوشحاليو تباهي...
د اميدونو قتل عام...
اود يوه ناسور زړه په پرهره مالگو باران وو.

زما خیالونو هم د زمانې رنگ اخیستی...
کله کله مې د خپلې سپیڅلې مینې په هکله...
شرارت ته اړ باسي.

هغه چې خورې خبرې راته کوي...!!!

زړه مې غواړي چې...

خوږې شونډې یې ښکول کړم.

ما یوازې د خپل خیال په هغو شیبو...

د ژوند نوم ایښی...

په کومو کې چې زه ستا په خوا کې یم.

او ته مې په پستو ګوتو...

د خوشحالی او ښکې را پاکوې.

ستا بیلټون...

یوازې زما د یوازیتوب سبب نه دی ګرزیدلی...

بلکې...!!!

زما د شونډو په پرهرونو...

د اوښکو تروه بارانونه هم وروي.

پوه یم...!!!

ته به هم په تنهایی کې هره خبره اورې.
لکه زمونږ د مینې هغه لومړۍ شپږ میاشتې...
چې په خاموشۍ کې مویو بل ته بلا خبرې کړې وې...
تا به هم په غلا راکتله...

او ما به هم له قصده سترگې جنگولې...
ووايه...!!!

ټولې فضا ته ووايه...!!!
خاموشي د مینې خوره ژبه ده.

دا ځل له انځورونو خبرې نه باسم...
دا ځل درسره یو لوړه کوم چې...!!!
زما هره خبره چې...
د خاموشۍ له پای څخه را پورته کیږي...
ستا د هغې سپېڅلې مینې په خاطر به وي...
چې تا د خپلې مجبور له وجې خاموشه ساتلې.

!!!... ãæ ÜæÑ

جوړوم...!!!

لکه عادي انسان مې خپل ټول کارونه کول...
خو...!!!

له کومه وخته چې مې ستا د وجود...
خو شپږ روح ته ښکته شوې...
لیونی یم لیونتوب کوم.

څه وايي... زه زه

کله دې هم له خپل زړه څخه پوښتنې وکړې...

چې له تا پرته زه

آ خپل ژوند به بند و د پوالو نو کې څنگه اوسم

زړه مې په دې ډېر خورېږي

چې ته مې نه شې احساسولی

که دې احساسولم نو يو ځل به دې زما پوښتنه کړې وه ...

زه د ژوند په هغه از مېښت کې...

لا تر اوسه ښکېل پاتې يم...

چې زړه مې ستا پر کمځيو...

لاسو نو او پښې مې د رسمونو په زنجېرونو...

تړل شوي دي.

زه د هغه درد لپاره چې تا را يادوي...

تر زرو هغو خوبنيو تير يم...

چې ستا يادونه مې له ذهنه وباسي.

ستا د وجود په خوشبویۍ روږدي یم...

که یې محسوس نه کړم...

د زړه رگونه مې په لېزان راځي...

وه نرګسې...!!!

زما او ستا مینه له زړونو نه...

زمونږ په رګونو کې خوره شوې...

مونږ باید د یو بل وجود ته وږمه شو...

پټ او سو...!!!

خاموش او سو...!!!

نه...!!!

ګوره زمونږ ترمنځ رابطه یې نومه بڼه ده...

که مونوم ورکړ...

د رسمونو په چرومو زړونه حلالوي..

زه خاموش یم...

ته هم په خوله لاس کېږده.

د زړه د سکون لپاره...

له ستړي ژوند سره سره ساه...

له ستړي مینې سره خوږه خوله...

او له ستړي بیلتون سره اوږد وصال.

هغه فکر...

خیال...

او احساس چې...

ته نه یې په کې.

زما لپاره زما د ژوند بې ارزښته شیبې دي.

زه د یوه ستر انسان له فلسفي مزاج سره...

دومره مینه لرم.....

لکه پیغمبر (ﷺ) چې یې له خپلې عقیدې سره لري.

لکه پاک زړه چې یې له سپیڅلي محبوب سره لري.

لکه همدا فلسفې چې یې له خپل فکر سره لري.

ستا له یاده ایستل دومره دردناک دي...

لکه!!!

د یتیم ماشوم له سره چې یو یو وینسته باسې.

ستا انتظار وو...

چې زما زړه ته یې د زغم ځواک ورکړ...

زما د زړه زغم وو...

چې ستا مینې ته یې سپیڅلتیا ورکړه...

او ستا سپیڅلې مینه وه چې...

زما ژوند ته یې رنگینې شیبې ورکړې.

که زړه د راز ساتلو ځای ...

او د درد زغم ځای نه درلودی ...

ایا مینه به همداسې درنه او سپیڅلې پاتې وی ...

له ژونده به ستړي شو ...

د ژوند له خونده به هم ستړي شو ...

بیا به د خپلې عقیدې په مرسته ...

د نوي ژوند په لټه کې اوږده اوږده فکرونه کوو ...

راځی ... !!!

خپلې عقیدې سر له اوسه مضبوطې کړو ..

خلک هسې وایي ... !!!

جانان زړه وړي ...

زما جانان ... !!!

هغه خوله ما هرڅه وړي ...

حتا زما د فکر او خیال هغه ځواک چې ...

ما به د نړۍ په هیڅ ...

قیمت نه وو پلورلی .

هغه تحفه چې زړه ورباندې لیکلی وي ...

ماته یې تر مادي ارزښت ...

معنوي ارزښت زر ځله زیات دی ...

ستا لیونی مینه...

زما لیونی زړه...

اوزمور لیونی غوښتنې.

هرڅه لیونی...!!!

خوبیا هم په پوره ایماندار ورته ژمن یو...

زه د سمندر او طوفان له وحشي خپو څخه ویره نه لرم...

خود هغې په سترگو کې څاڅکي اوبنکې مې...

هم زړه دردوي او هم مې...

Çağınç نا ارامه کوي.

چا چې چاته له زړه کتلي وي...

ضروريې د دوهم کس په زړه کې پټ دردونه...

خواره اhone...

اوسپيخلي خیالونه پیدا کړي...

زه د ستړې نړۍ له ستړي ژوند څخه شکایت نه کوم...

زه د سړو ساوو له یخجنو احساساتو څخه نه متاثره کیږم...

زه مې د زړه پټ دردونه د وجود نیمگړتیا نه بولم...

ما یوازې یوشی ځوروي...!!!

کله چې ستا په سترگو کې زما لپاره بې انتها مینه...

او بې انتها بې وسي ووينم.

زه او گیتار د خپل زړه په درد نه ژاړو ...
د گیتار هر تار زما لپاره نغمې غږوي ...
اوزما زړه بیا د یوې سپیڅلې مینې په یاد کې ...
اوږدې اوږدې څړیکې تیروي ...

زه به ستا یاد ته د تقدس په سترگه گورم ...
زه به دې هر خیال د خپل معنویت ستره نړۍ بولم ...
زه به ستا د سترگو خلا ...
د خپل تیاره ژوند لپاره پلوشې بولم ...
خو زما سپیڅلې مینې ...!!!
ته زما مینې ته د (پې) (ناکام) نوم مه ورکوه ...
ته مې د جنون مټو ته په خوږو کتو ...
د مینې ستر خواک راکوه ...
اوزه به ...
همداسې لیونی ...
مینه ...
در سره کوم.

...
زما زړه ...
اوزما د سترگو اوښکې ...!!!
پوهیږي چې انتظار یعنې څه ...

ستا د تندي په ښکلوولو کې...

د خپل زړه سکون وینم ..

ستا د سترگو په ښکلوولو سره مې...

روح ته دمه ورکوم ...

اوستا د شونډو په ښکلوولو کې...

د یوې سترې مینې بریا احساسوم.

زه مې د زړه له هر درد سره...

ستا بې وسي هم احساسوم.

خو یو ته یې چې زما په ټوله مینه باور نه لرې.

زما لیونی زړه وو چې...

د دهغې د سترگو په معصومیت یې قسم اخیستی وو...

ترڅو خپل زړه دهغې د مینې کوربه کړي...

نن که څه هم زما له سترگو همغومره لیرې یې...

خود زړه په نړۍ کې مې تر خپل روح ډیره رانږدې یې...

اوستا د معصومو سترگو په سر قسم مې تر سره کړی.

گیتار خبرې نه شي کولی...

خوزه یې د هر تاری په ژرغوني اواز کې...

سل دردونه او زړه رازونه اورم.

زما له گیتار سره د مینې راز هم په همدې کې دی.

د یوازیتوب له درده نه ژاړم...

د یوازیتوب له ماحول...

او ذهني کشمکش څخه ویره لرم..

د پښتولنډۍ...

د مټین له زړه څخه پورته شوې چیغه ده.....

د پښتولنډۍ درد، غم او بې وسۍ...

شهکارانځوردی.

په زړه به لویه تیره کیږم

ستاله یار نه به یې ورو ورو صبرومه

سهار کارته ځي او ما بنام بیرته راځي...

سهار مې زړه وړي ما بنام یې باید راوړی وي...

خو زما نیاز بین جانان یې د راوړلو عادت نه لري...

زه مې د سپیڅلې مینې په هرستم راضي یم...

په هرستم یې خوشحاله یم...

ځکه زړه مې بې حده زیاته مینه ورسره لري.

هغې زما د اوښکو وچولو ژمنه راکړې...

خو وخت یې نه دی راښودلی چې کله...

ای زما سپیڅلې مینې!!!

زه به تر کومه د خپلو اوښکو دردونه...

ستا د وصال په تمه بهوم.

که زما، ستا او تقدیر محکمه وشي...!!!
زه له قاضي څخه یوه غوښتنه کوم...
هغه دا چې...

د سپیڅلو زړونو سپیڅلی قاضي صاحب...!!!
تقدیر زموږ د بیلتون په ګڼا مه نیسه...
بلکې تقدیر زموږ د مینې په تدبیر ونازوه.

دیوالونو ته مې تل پناه ورې...
دیوالونو تل زما یوازیتوب زغملی...
دیوالونو که راسره تړلي نه دي...
خو...!!!

زما مینه یې ضرور د زمانې له بدرنګیو څخه...
ها خوا ساتلې.

زما اوستا زړونه د حوس په تار نه دي تړلي...
چې دوخت په تیریدو یې...
تارونه سست شي اورا لویږي...
بلکې...!!!

د یوې سپیڅلې مینې په کرامت تړلي...
چې دوخت په تیریدو به نور هم پیاوړي شي.

زه د هغې له ښکلو سترگو څخه نه تښتم...
خو د هغې د سترگو له بې وسۍ او معصومیت څخه...
ضرور تښتم.
حکه...!!!

پوهیږم چې د هغې سترگې به مې...
د ایمان زوال ته کښینوي.

ته پوهیږې...؟؟؟
ما ستا د خپلولو لپاره ډېر څه وکړل...
خو...!!!

یوازې او یوازې هغه د گومان د اور بشرکي چې...
په کومه لاره ستا زړه ته ننوتلی و...
مې نه شو کړای...

هماغه بشرکي زما او ستا د ژوند ټولې هیلې وسپړلې.

ښه خلک تل رښتیني وي...
زه ښه نه وم، خو...
د ښو خلکو ناستې زه هم رښتیني کړم...
له مینې ډکو خلکو مینه راوښوده...
با شعوره خلکو د ژوند هدف راوښود...
او بې غرضو خلکو معصومیت راوښود.
مشران څومره سوچه خبرې کوي.
(چې اوسې په خوی به د هغو شې)

راځئ ژوند ته هدف وټاکو...!!!

زما د ژوند هدف...

د انسانیت هرې ټوټې ته...!!!

د مینې، خوشحالی، او سکون پیوند ورکول.

کله کله مې د زړه درد د پرناتاقته کړي...

عجیبه دا وي چې...

همدغه وخت د چا د خدا تصویر ذهن ته راځي...

هماغه خدا وي...

چې بې حده درد هم په زړه خاموشه تېروم.

نن دې هم یادوم...

نن دې لا ډیره یادوم...

نن مې د سگریټ لوګی د سینې تل ته نه رسیږي...

نن ډیر درپسې خفه یم...

خیر دی که د هغې له وجود سره نه یم...

د هغې له روح سره خود سپیڅلې مینې په تار تړلی یم...

هغه زما د هر احساس ژوندۍ بڼه ده.

د اوښکو حالت مختلف وي...
غم ، خوشحالي ، خندا ، ژړا ، مستي ، درد .
خو نن مې بيخي اوښکې نه درېدې...
حکمه...!!!

د چاله لاسه چې بهېدې...
هماغه مې اوښکې وچولې...
همدې احساس نور هم ژرولم.

هغه ورځ چې تا وينم مازديگر به وي...
باراني او نمجنه هوا...
اسمان به حيران وي...
زه او ته به حيران يو...
ستاد سترگو اوښکې به زه پاکوم...
اوزما اوښکې به ته...
زموږ د سپيڅلې مينې سپيڅلتيا به...
هم هغسې وي خو...

د بيلتون ويره به مود حيا فاصلې رالڼدې کړي...
اوزه به دې سينه پسې ټينگه کړم...
آخ خومره رومانتيک مازديگرۍ...!!!

زه له خپلې بې وسۍ سره یوازې دومره کولی شم چې...
سترگې پټې کړم...
سربه دیواله ووهم...
او اسمان ته چیغې کړم...
خدايه...!!!
هغه زما کړې.

ما نه غوښتل ستا سترگې لمدې کړم...
ما نه غوښتل ستا بانه نمجن شي...
ما نه غوښتل ستا سلگۍ واوړم...
خو زما سپیڅلې مینې...
دا هرڅه د تقدیر کړښو وکړل...

کله چې ستا یاد پریږدم..
ته پوهیږې څه کیږي؟
د ځوانۍ دنگه ونه مې په پریوتوشي...
د خزان تیز بادونه مې ورکوي...
او هر احساس مې روح ته د وتو اجازه ورکوي...

زه چې کله هم خپل ځان فنا کول غواړم ...
د هغې یادونه مې بیرته هغه ځای ته راوړي ...
له کومه ځایه چې ...
هم په تیښته کې یم
هم ویره ورڅخه لرم
او هم مینه ورسره کوم ...

تا یادوم ...
تا غواړم ...
ستا په هکله اورده اورده فکرونه کوم ...
اوستا په یاد د سکون په لټه کې یم ...

زما سپیڅلې مینې ...
تا زما اوزما د ژوند ږنگې لارې په خپله سپیڅلتیا ښکلي کړي ...
ستا په نه موجودیت کې هم
زه له خپلو ناخوالو څخه خوند اخیستلی شم ...

زه د رنگونو مینه وال یم ...
زه د هرې ښکلا د لیدو بې انتها تېری یم ..
زه ستا له ښکلا بیرته ستا تر ښکلا ...
هرې ښکلا ته ستا د ښکلا په احترام گورم ...

په ژوند کې به ډیر اخترونه راشي ...

ډیرو خلکو ته به په خوښۍ ور غاړې وزوو...

خو زما سپیڅلې مینې!!!

هغه اختر به کله راشي چې تاته په سترگو سترگو کې

ووایم (اختر دي مبارک شه) ...

له اختره تر اختره ټولې ورځې دې اختر اختر شه ...

اود اختر ورځې دې د ژوند غاړې ته د رنگینو او خوښیو هار شه

اختره...

دا ځل هم له رنگینو سره راشه...

هر چاته پریمانه خوښي ورکه ...

خو زما برخه خوښي زما سپیڅلې مینې ته ورکه ..

سړ کال اختر راته دوه حالته سترگو ته کړل

هغه اوس د ژوند نوی ملگری لري....

حق یې دی شاید خوشحاله اوسي

.....

زما، د اختر له نامه سره د کړۍ کړۍ ستوني درد علت

د هغې نه لرل دي.....

ما د ژوند هر څه له لاسه ورکړل.....

ما مې په ژوند کې هرڅه لپاره حد ټاکلی
خو.....

یوازینی ستا سپیڅلې مینه وه چې بې حده لیونی یې کړم ..

په خاموشۍ کې نارې وهم چې.....
زما سپیڅلې مینه.....
تا سره ددې لپاره نه وه.....

چې ته دې زما په ژوند کې یوڅه شي بلکې
ددې لپاره وه چې ته خپله زما په ژوند کې یوڅه یې ...

هر ځل خدای پامانۍ درد را کاوه
او تل مې ویل چې کاش کې مو د ژوند دا سخته شیبه نه لېدله ...
خو نن رانه بې خدای پامانۍ لارې
ایله پوه شوم.....

چې پرته له خدای پامانۍ تگ دې بېرته د راتگ او سلام هغه هیلې را غوڅې کړي .

ستا د یادونو او غمونو په سړو ساه ایستو مې کله هم زړه سوړ نه شو ...
خو ستا ژورو خیالونو مې تل مخ ته پرته د چایو پیاله سړه کړې ..
او همداسې مې پریښې ...

په مقدسه شپه مې له خدایه د وصال د عمر د زرمیاشتو ثواب و غوښت .
دا عقیده ده که لیوننتوب؟

زړه مې وایې لاس به مې له دعا ښکته نه وي چې داسې غږ واوړم
((لیونی! زه راغلم))

زه ستا په څنگل د خوبونو ارزونه لرم ...
زه دې په شونډو کې د خوږې مسکا ...
په ژوند کې د بې انتها خوښۍ ...

او په سترگو کې د سپیڅلې مینې خوبونه وینم ...

زما سپیڅلې مینې ته خبره یې ... زغ زغ

اوس مې د زړه لارې تړلي دي ...

او کیلي یې ستا د بیلتون سیلی له ځانه سره وړې ...
هو!!!

ستا د وتلو لارې یادوم ...

ستا د خوږې مینې ټوله هستي مې په زړه بار ده ...

زه یې په ناز گرزوم او خوند ورڅخه اخلم ...

هغوی چې د مینې هستي د زړه درد بولي څومره نادان دي ...

بيا هم سره ساه ...

بيا هم ساره اهو نه ...

او بيا هم زه او زما يوازینی ملگرې ((سايه))

چې نه مې په غم کې پریږدي او نه په خوښۍ کې ...

زه به دې نه یادوم ..

زما زړه به دې هم نه یادوي ...

خو زما سپیڅلې مینې !!!

آیا ...

هغه روح چې ستا په یادونو یې زما تن ژوندی ساتلی

او ستا په نامه یې له ما سره وفا کړې ...

څنگه صبر کړم

ستا خالي ځای مې هغه وخت ډیر غوړوي ...

کله چې مې زړه درد وکړي ، سترگې پټې کړم ...

بې اختیاره وژاړم ...

اولاس مې تر څنگ په خالي ځای ولگیږي ...

کاشکې مې ته خوا کې وی.....

د زړه د تنه درد د بې ریا اوښکو چینه بهولی شي ..

او بې ریا اوښکې بیا هر زړه دردولی شي ...

نن د یو چا یادونو د خیال هغه نړۍ ته وړی وم ...
چیرته چې ..

زه ، زما مینه اوزمور خالق وو ...
خوبیا مې هم د هغې شونډې نه دي ښکل کړي ...
ځکه چې موږ دواړه خپل خالق ته په روژه ووو ...
- زموږ مینه لا هم هغسې سپیڅلې پاتې ده .

یوه پاکه او سپیڅلې مینه وه چې
خواره دردونه ..
رنگین خیالونه ...

او سپیڅلي احساسات یې راکړل ...

ستا یادونو زما په زړه کې
بې انتها ژورې کندې استي دي
هله یې د خیالي نړۍ د ابادولو په بهانه
ښکلې او دنگې ماڼۍ جوړې کړې دي ...
ته اوس د یوې پټې
خو ښکلې نړۍ
بې تاجه پاچا یې ...

زه ستا په لور د يوه اوږده مزل ستړۍ لاروی يم ...
 زما منزل زما په هر قدم له ما څخه نور هم ليرې ځي ...
 زما او ستا د وصال ستورۍ تر اووم اسمان هم هاخوا ځليږي ..
 زه او ته د کوم زړه داستان ريښتوني خوبې وصاله ستوري يو ...
 چې يو ځل بيا به بې وصاله فنا شو!!!!

دا څو کاله مې له خپل ذهن سره په دې دعوه وي.....
 چې زما انتظار بې هيڅه نه دی
 ته به خامخا راځي
 خیر دی د پيکي هغه مستانه وږم دې نښه راوليږه
 خیر دی له خپل ذهن سره مې له جنگ او دعوو خلاص کړه

زه دې د ښکلا د رنگينيوبقا غواړم ...
 زما زړه دې د سپيڅلې مينې اوږد او مقدس ژوند غواړي ..
 ستا په هکله هر خيال او فکر مې ستا پټ او خوبني غواړي
 نو ته پوه شه چې هره گړۍ مې په ياد يې
 او هره گړۍ دې لمانځم ...

ستا هغه له مينې او په ناز د ليوني ويل و....
 چې اوس مې په ريښتياوو خلک ليونی بولي.....
 د زړه له درده وایم کاش کې دې نه ویلی.....!!!!

ژوند دومره ښکلی دی لکه په شنه ځنگل چې باران وشي ...
خو زما سپیڅلې مینې ته مې د سترگو نظریې ...
ته چې نه یې زه به د ژوند ښکلا او تازگي څنگه وینم !!!؟؟؟

گیتار په دروند او غمجن غږ راته وایي ..
مه ژاړه ... مه ژاړه ... مه ژاړه

زه پوهیږم چې گیتار زما په غم کې تر ما ډیر ژاړي ...
ما هغه په غیږ کې نیولی ...
مور دواړه د یو چا په غم کې ډوب پاتې یو ...
او یوبل ته ډاډ ورکوو !!!...

تل می ستا خوشحالي ارزوده ...
تل ستا د سپیڅلې مینې بقا غواړم ...
نن بیا هم د زړه له تله وایم ...
زه که په هر حال یم خو زما سپیڅلې مینه دې گل او گلزار وي -

زما روژه ده ...
زه به تر ما ښامه صبر وکړم او ماته به یې کړم ...
خو زما سپیڅلې مینې ..
ستا د بیلټون اوږده او سخته روژه به کله ماتوم ..

هغه څه چې تل یې زه ژپولی یم

ستا یادونه ...

د زړه درد ...

اود تقدیر پریکړي ...

زما د هر قدم په وړاندې زما د ژوند مجبوریتونه پراته دي ...

اوس مې ژوند د مجبوریتونو رنگ اخیستی

ای زما سپیڅلې مینې!!!

ته ډاډه اوسه ، لا مې د زړه تل ته مجبوریتونو لار نه ده موندلې ...

زه دې د خاموشه طبیعت په راز خبر یم .

زه دې د زړه د درزا سندرې اورم

خو ته!

ته مې ولې په تورو سترگو کې

هغه یوازینی او سپیڅلې هیله یې چې

زړه دې راکړی

نه وینې! غ

ژونده!!!

آیا زه د سپیڅلې مینې په احترام کې ریښتونی پاتې شوی یم؟؟

نن مې سترگه نه رپيږي

نن مې سترگې سوځي ...

شاید يوه ورځ

ړندې شي

ای تا ته وایم !

ته به کله راجي؟

له تا وروسته

مې ډېرې نمبرې بدلې کړې

خو اوس هم

چې زنگ راشي

لمړۍ نفر مې ته ذهن ته راجي

ایا مینه مري! ن

زه د باران هر خاڅکی احساسوم ...

راځه ما سره په بارانه کې روان اوسه

چتر پر تا نیسم

ګوندې لمدۀ شم او ته مې

هم احساس کړې!!!!

شپه په سړو ساوو تیره شوه ...

او سهار مې په سړو ساوو پیل شو

زه ستا له سپیڅلي مینې سره یوازې ژوند تیروم ..
زه له ژوند سره ژوند تیروم ...
زه له هغه چا سره ژوند تیروم چې له ما سره نشته ...
زما د ژوند فلسفه څومره عجیبه ده ...

له چا پوښتنه وکړم؟
زما په اوږو ناستو فرښتوبه یوازې زما د خولې خبرې لېکلې وي ...
او که د خاموشۍ هم؟
خوڅه خبر!

ګراني! دواړه وخت مې ستا نامه ډېره یاده کړې.....

دا څومره ښکلې جمله ده (زما ګراني)
ددې جملې په هکله مې نن فکر وکړ
دا هغه یوازینی جمله ده چې زما له خولې څخه بې اختیاره وزي ...
او دا رښتیا هم د سپیڅلي مینې لومړۍ نښه هم ده ...

کله چې له ډیرې ژړا وروسته سړه ساه وباسم ...
ته پوهیږې څه کیږي؟
زما روح، زما حواس، زما احساس او زما زړه دومره سپیڅلي شي ...
لکه ستا د سترګو رڼې او ښکي ...

زه د حساب په ورځ ایمان لرم

یوه پوښتنه ؟

د خپل فطرت سزا مې چا ته ورکړم...؟

څه مې چې خوښ دي هغه مې ځوروي او دردوي ولې...؟

له زړونو تر زړونو فاصلې ډیرې په اسانۍ رالندیدلې شي ...

او همدومره په اسانۍ اوږدیدلې شي ...

دا تجربه مې ستا د سترگو په مسکا او ژړا کې ومونده ..

له تا لرې یم

له هر چا لرې یم

هیڅوک هم نشته

خو بیا هم شور دی شور

(خاموشي غواړم ، مرگه نه راځي ؟)

زموږ تر مینځ اوږده فاصله د تقدیر پریکړه وه ...

خو زموږ مینه له یو بل څخه پټه ساتل د چا پریکړه وه؟؟؟

ستا له سترگو هاخواه نړۍ څومره بیګانه ښکاري ...

زما سپیڅلې مینې ته مې د ژوند ښکلا یې ...

تا

پخوا لاره بدله کړه.....

ÓæÇ

زه په داسې ځای کې یم..

چې مخې ته مې...

دوه لارې ...

یوه.....

د شور او د ښار....

بله.....

د خاموشي او تنهایی!!!

خیر دی ، له کومې خوا....

غېړ او کړه.....

د اصیل سکون لپاره...

کومه....

انتخاب کړم؟

په څه ډول؟

په کومو الفاظو؟

او څنگه

درته ووايم؟

چې ستا رازونه او خاموشي مې وژني.....

زه تل خاموشه وم.....

زما د زړه په هرې خبرې ستا پوهېدل

هماغه سپېڅلې مینه وه چې ستا له تگه وروسته

يې هم.....

درسره کوم...

اوس هر څه بدل شوي ...

هغه طبيعت چې ما به خوند ورڅخه اخیسته اوس هم شته ...

خو خوند په کې نشته ...

زما سپېڅلې مینې ته ډیره خوږه یې.....

خو ستا له بېلتونه وروسته ژوند ولې دومره تریخ دی؟؟؟ ...

د هغې له رازونو ډکې سترگې مې گوښه ځایونو ته بیایي ..

سپېڅلې مینه یې د ژوند ریښتونې کیسې راته کوي ..

اود ستړي ژوند له بدرنگیو څخه مې فنا کوي ..

سپېڅلې مینه څومره ښه ده ...

هر زړه په عابدي بند بندي دی ...

خو فرق یې دا وي چې ځینې یې په سپېڅلو پریښتو سپاري ..

اوله ځینو څخه یې بدرنگه زمانه وږي ...

ستا یادونه مې په باراني ورځ ډیر ځوروي ..
ځکه ټول کاینات تازه اورنگین وي ...
یوازې زه اوزما زړه مړاوی او غمگین یو ...

یادونه ، خیالونه او دردونه ...
د هر ژوي په زړه کې ځانگړی ځای لري ..
کله چې دا هر څه تل پاتې شي سپیڅلې مینه ترینه جوړیږي ...
او دا هر څه بیا د زړه ټوله هسته نرمه ساتي ..
په پایله کې هر ژوي ته سپیڅلی حس ورکوي ...

د هغې له سپیڅلې مینې وروسته مې د زړه دروازه بنده ساتلې ..
نه غواړم څوک یې خلاصه کړي ...
ځکه !!!

هسې نه زړه مې د ژوند رنګ واخلي او بدل شي ...

سپیڅلي انسانان د ماشومانو په څیر زړونه لري ..
پاک گرځي ...
پاک ژوند کوي ..
او پاکې اوښکې تویوي ..

سپيڅلې مينه تور او سپين ته نه گوري...

له زړه سره يې کار دی ...

بس هر څوک ژپولی شي ...

مينې !!!

که ته نه وی ...

د ژوند شيبې به هم تورې او سپينې وی ...

لنډه کيسه::

يو خور .. IñI

يوه خوره مينه ...

سپيڅلي يادونه ...

او يو عمر انتظار ...

ستا سپيڅلي يادونه ..

د انتظار سره سيلی.....

او د کایناتو دروند سکون..

دا هرڅه.....

د يوې تل پاتې مينې انځور ...

راځئ د ژوند تورې ورځې د ښو دوستانو په شتون رنگينې او ښکلې کړو

ما دې انځور ته کتل ...
په انځور کې دې بې وسي نغښتې وه ..
ما دې په انځور کې بې انتها مينه وليدله
زه يې ځانته ورغوښتلم ...
زموږ د خيال نړۍ څومره ازاده ده ...
ما دې له انځور نه په بې شرمۍ خوله واخيسته
ستا د سپيڅلې مينې په احترام ښښه غواړم

ته ډېږېږه لرې لارې
خو هغه
زما د زلميتوب نشه
به راته په همدې ورځو کې
د ژوند د پای نامه کيږدي ..
او ته به ناخبره يې

ستا له تگ وروسته مې
که ستا په اړه څه ليکل
نو همدلته مې وليکل
نن مې يو نظر پر خپلې کلنۍ خبرو تېر کړ .
ټول کال مې بختور وچې په کې تاسره غږېدلی وم
وعده کوم چې همداسې به دا نور کلونه دلته ستا سپيڅلې مينه لمانځم ..

د چا د تېلفون په انتظار کې ډکې سترگې ویده شوي یاست...
 ایا کله مو د چالیک میسج یا ایمیل ته شپه سبا کړې...
 کله هم ستاسو زړه د بل په یاد کې دردیدلی...
 د چا د لاس نښه مو په زړه پورې ټینګه نیولې...
 د سترگو اوښکې مو پټې پاکې کړې...
 او، یا موله ملګروڅخه...
 د ناروغۍ په بهانه ځان یوازیتوب ته سپارلی...
 که دا هرڅه درسره شوي وي...
 بیا تاسو!!!

سپېڅلې مینه کړې...

نن د سپېڅلو زړونو د اړیکو ورځ ده...

نن د مینې ورځ ده...

نن زما او ستا ورځ ده...

نن ورځ دې سپېڅلو زړونو ته ډېره ډېره مبارک وي...

که غواړئ هغه غوښتنې چې پوره کیدل یې ناشوني وي پوره کړئ....

د خیالونو نړۍ ته پنا یوسی...

همدا خیالونه دي چې زموږ د ژوند شیبو ته.....

کله کله تر اوورنگونو زیا ته ښکلا ورکولی شي...

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library